

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobkyně: **PRO-KATEX a.s.**, IČO 63080796
sídlem Vinohradská 2279/164, 130 00 Praha

proti
žalovanému: **Český báňský úřad**
sídlem Kozí 748/4, 110 00 Praha

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **KÁMEN Zbraslav, a.s.**, IČO 01820460
sídlem Žitavského 1178, 156 00 Praha
zastoupené advokátem JUDr. Pavlem Sedláčkem
sídlem Dlouhá 705/16, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2019, č. j. SBS 31392/2019/ČBÚ-21/2,

takto:

- I.** Žaloba se **zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2019, č. j. SBS 31392/2019/ČBÚ-21/2, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území kraje Ústeckého (dále jen „obvodní báňský úřad“) ze dne 13. 6. 2019, č. j. SBS/19845/2018/OBÚ-04/8 (dále jen

„prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl podle § 51 odst. 3 ve spojení s § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnut návrh žalobkyně na určení právního vztahu ze dne 25. 6. 2018, že žalobkyně je oprávněna k dobývání výhradního ložiska v dobývacích prostorech Dobkovičky evidenční číslo „XA“ a Litochovice evidenční číslo „XB“ (dále jen „dotčené dobývací prostory“). Zároveň obvodní báňský úřad podle § 142 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 27 odst. 7 a § 31 odst. 1 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „horní zákon“), určil, že k dobývání výhradního ložiska v dotčených dobývacích prostorech byla oprávněna osoba zúčastněná na řízení, přičemž uvedený právní vztah trval ode dne 13. 6. 2001 do vydání prvostupňového, potažmo napadeného rozhodnutí. Žalobkyně současně navrhla, aby soud zrušil prvostupňové rozhodnutí.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaný nesprávně dovodil podmínky převodu dobývacích prostor ve vztahu ke smlouvě o převodu dotčených dobývacích prostor ze dne 29. 5. 1997 uzavřené mezi žalobkyní jako nabyvatelkou a společností ČEDIČ Dobkovičky a.s. jako převádějící organizací. Žalobkyně nesouhlasila s názorem žalovaného, že pro úplatný převod dobývacích prostor dle § 27 odst. 7 horního zákona je potřeba předchozí souhlas obvodního báňského úřadu, který nebyl v případě uvedené smlouvy o převodu dotčených dobývacích prostor ze dne 29. 5. 1997 dán.
3. Žalobkyně zdůraznila, že předchozí pravomocný souhlas dle § 27 odst. 7 horního zákona nebyl podmínkou uzavření veřejnoprávní smlouvy o převodu dotčených dobývacích prostor ze dne 29. 5. 1997 a nebyl ani podmínkou účinnosti převodu dobývacích prostor, jenž byl předmětem smlouvy. Pokračovala, že předchozí souhlas obvodního báňského úřadu má pouze deklaratorní účinky a slouží k řádnému zaevidování provedeného převodu dobývacích prostor, přičemž absence souhlasu nemá žádný vliv na převod dobývacích prostor podle účinně uzavřené veřejnoprávní smlouvy ze dne 29. 5. 1997. Podotkla, že dobývací prostor (oprávnění k dobývání) je veřejným právem, a tudíž je smlouva uzavřená dle § 27 odst. 7 horního zákona, kterou se takové veřejné právo převádí, smlouvou veřejnoprávní. Na podporu svého tvrzení žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 22 Cdo 81/2015-244, a usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zvláštní senát“) ze dne 14. 12. 2017, č. j. Konf 18/2016.
4. Žalobkyně upozornila, že veřejnoprávní smlouvy se bez ohledu na dobu uzavření řídí ustanoveními správního řádu o veřejnoprávních smlouvách (§ 159 až § 170), což vyplývá z § 182 odst. 2 správního řádu. S odkazem na § 170 správního řádu podotkla, že u veřejnoprávních smluv nelze uvažovat o jejich platnosti či neplatnosti, neboť se na danou materii výslovně nepoužijí ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, o právních jednáních. Podotkla, že veřejnoprávní smlouva o převodu dobývacích prostor byla uzavřena dne 29. 5. 1997, přičemž okamžik jejího uzavření je nutné posuzovat podle § 44 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OZ“), což vyplývá z druhé věty § 182 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně zdůraznila, že § 27 odst. 7 horního zákona ani jiný právní předpis nestanoví předchozí souhlas jako podmínku uzavření a účinnosti veřejnoprávní smlouvy o převodu dobývacích prostor, a tudíž u převodu dobývacích prostor nelze aplikovat ani § 164 odst. 3 správního řádu. Dodala, že zájem na ochraně a využití nerostného bohatství je zabezpečen dle § 165 správního řádu,

dle něhož je možné účinně uzavřenou smlouvu zrušit např. z důvodu, že nebyla uzavřena mezi organizacemi dle § 5a horního zákona.

5. Žalobkyně uvedla, že žalovaný pochybil, když rozhodl, že oprávnění k dobývání dotčených dobývacích prostor náleží osobě zúčastněné na řízení. Dodala, že uvedené určení právního vztahu dle § 142 správního řádu nepožadovala a báňské úřady tedy neměly o dané otázce vůbec rozhodovat. Žalobkyně podotkla, že v případě, že by pro převod dobývacích prostor musely být kumulativně splněny podmínky dle § 27 odst. 7 horního zákona, nebyly by dotčené dobývací prostory nikdy převedeny na odlišnou organizaci od organizace, pro kterou byly původně vymezeny – Kamenolom Dobkovičky, státní podnik, jelikož báňské úřady nikdy nedaly předchozí souhlas dle § 27 odst. 7 horního zákona s převodem dotčených dobývacích prostor v rámci privatizačního procesu od uvedeného státního podniku na společnost A. G. Service s.r.o. a na Ing. Libor Veselý - Stavební firma Veselý, IČO: 16406532, na základě smlouvy o prodeji podniku ze dne 15. 1. 1995 uzavřené s Fondem národního majetku České republiky. Zdůraznila, že na uvedený převod dotčených dobývacích prostor nebyl aplikovatelný § 15a zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, ve znění účinném do 30. 4. 2000 (dále jen „privatizační zákon“), jak uvedl žalovaný na str. 9 napadeného rozhodnutí, jelikož dobývací prostory jako jiná majetková práva nebyly součástí podniku převáděného smlouvou o převodu podniku ze dne 15. 1. 1995. Doplnila, že dotčené dobývací prostory tak nikdy nebyly smlouvou o prodeji podniku ze dne 15. 1. 1995 ani žádnou jinou smlouvou náležitě privatizovány a náleží stále České republice.
6. Dále žalobkyně konstatovala, že žalovaný v napadeném rozhodnutí na podporu svých tvrzení nesprávně odkázal na závěry rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 10. 2015, č. j. 15 A 137/2013-123, ačkoliv dle žalobkyně ze závěrů tohoto rozsudku vyplývá, že předchozí souhlas příslušného obvodního báňského úřadu dle § 27 odst. 7 horního zákona nemá vliv na samotný převod práv k dobývacím prostorům na základě veřejnoprávní smlouvy, nýbrž bez předchozího souhlasu nelze zahájit dobývání výhradního ložiska, neboť není možné vydat další rozhodnutí, kterým je zahájení dobývání podmíněno.
7. Žalobkyně uvedla, že rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 22 Cdo 81/2015-244, a usnesení zvláštního senátu ze dne 14. 12. 2017, č. j. Konf 18/2018, jichž se žalovaný v napadeném rozhodnutí dovolával, podporují její závěr o tom, že dobývací práva jsou práva veřejná a smlouva o převodu dobývacích prostor dle § 27 odst. 7 horního zákona je veřejnoprávní smlouvou podléhající režimu § 159 a násl. správního řádu s ohledem na jeho § 182 odst. 2. Žalobkyně zdůraznila, že z uvedených rozsudků vyplývající závěr, že oprávnění k dobývání je veřejným právem, implikuje, že převod takového veřejného práva je uskutečňován na základě veřejnoprávní smlouvy. Současně odmítla, že by rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 4 As 242/2015-38, Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 2050/2011, a Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 2. 2011, č. j. 15 Cmo 129/2010-512, podporovaly závěr žalovaného, že smlouva o převodu dobývacích prostor dle § 27 odst. 7 horního zákona má soukromoprávní charakter.
8. Žalobkyně nesouhlasila se závěrem žalovaného, že pro aplikaci úpravy veřejnoprávních smluv podle správního řádu nebyla splněna podmínka dle § 164 odst. 3 správního řádu, dle níž je veřejnoprávní smlouva uzavřena až po právní moci předcházejícího souhlasu uděleného obvodním báňským úřadem dle § 27 odst. 7 horního zákona. Zdůraznila, že uvedený předcházející souhlas je toliko deklaratorní a není podmínkou převodu dobývacích prostor.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. Žalobkyně sdělila, že žalovaný v napadeném rozhodnutí stranil osobě zúčastněné na řízení, když dovedl existenci újmy pouze na její straně. Podotkla, že nelze argumentovat ochranou pokojného stavu a ztrátou osoby zúčastněné na řízení v případě odnětí dobývacích práv, když od roku 2001 generuje ročně výnosy v řádech milionů korun českých. Dodala, že osoba zúčastněná na řízení nemůže být v dobré víře, že dobývací prostory získala na základě v souladu se zákonem uzavřené veřejnoprávní smlouvy, když dobývací prostory získala za zcela neodpovídající finanční protiplnění.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Dále zrekapituloval průběh předcházejícího správního řízení a připomněl důvody napadeného rozhodnutí. Dále k žalobním námitkám uvedl, že tvrzení žalobkyně o nepotřebnosti pravomocného předchozího souhlasu s převodem dobývacích prostor je irelevantní, neboť právní úprava veřejnoprávních smluv, na níž se žalobkyně odvolávala, nabyla účinnosti až se správním řádem od roku 2006, přičemž předmětné dobývací prostory byly na osobu zúčastněnou na řízení převedeny v roce 2001. Pokračoval, že předchozí souhlas je podmínkou převodu dobývacích prostor i po nabytí účinnosti správního řádu z roku 2004. Správní orgány tudíž nemohly v době převodu dotčených dobývacích prostor dle správního řádu z roku 2004 postupovat. Dodal, že převod dotčených dobývacích prostor ze společnosti ČEDIČ Dobkovičky a.s. na osobu zúčastněnou na řízení byl pravomocně ukončen v roce 2001, přičemž souhlas obvodního báňského úřadu není udělován ke smlouvě, ale k převodu dobývacích prostor.
11. Dále žalovaný nesouhlasil s tím, že žalobkyně ve své žádosti nepožadovala určení právního vztahu dle § 142 správního řádu, že oprávněnou organizací je osoba zúčastněná na řízení, a tudíž báňské úřady neměly o této otázce vůbec rozhodovat. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně ve své žádosti ze dne 25. 6. 2018 požadovala určení právního vztahu dle § 142 odst. 1 správního řádu k předmětným dobývacím prostorům. Podotkl, že právní vztah žalobkyně k předmětným dobývacím prostorům nikdy nevznikl a netrvá. Žalovaný dodal, že pokud jde o oprávnění k dobývání, bylo rozhodnuto tak, aby bylo pozitivně vymezené liteře zákona učiněno za dost, a to jak z hlediska jistoty oprávněné organizace – osoby zúčastněné na řízení, tak i žalobkyně. Doplnil, že otázka převodu předmětných dobývacích prostor, resp. platnosti předchozích souhlasů k jednotlivým převodům, byla opakovaně podrobena soudnímu přezkumu a soudy daly za pravdu vždy správním orgánům, přičemž přisvědčily správnosti stávajícího, žalobkyní zpochybňovaného, právního stavu, k čemuž poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 A 137/2013-123.

Replika žalobkyně

12. V replice žalobkyně uvedla, že žalovaný ve svém vyjádření k žalobě toliko zopakoval nesprávné závěry obsažené v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí a dále zopakovala své žalobní námitky.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

13. Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření ve znění jeho doplnění navrhla, aby soud žalobu zamítl a uložil žalobkyni povinnost nahradit jí náklady soudního řízení. Konstatovala, že se ztotožňuje s napadeným rozhodnutím a uvedla, že žalobkyně v průběhu správního řízení zastávala nekonzistentní argumentaci stran nutnosti

předchozího souhlasu příslušného obvodního báňského úřadu s převodem dobývacích prostor, kterou měnila s ohledem na to, co považovala v danou chvíli za přínosné. Osoba zúčastněná na řízení se ohradila vůči tvrzení jediného akcionáře žalobkyně Ing. J. K., že společnost A. G. Service s.r.o. a Ing. Libor Veselý - Stavební firma Veselý, svá práva k dotčeným dobývacím prostorům nikdy nepřevedly, neboť neuzavřely smlouvu o převodu dotčených dobývacích prostor ze dne 6. 4. 1995 se společností ČEDIČ Dobkovičky a.s., přičemž popsala historii převodů oprávnění k dotčeným dobývacím prostorům. Dále podotkla, že práva k dotčeným dobývacím prostorům nabyta na základě smlouvy o převodu dotčených dobývacích prostor ze dne 8. 6. 2001 od společnosti ČEDIČ Dobkovičky a.s. prostřednictvím správce konkursní podstaty Ing. Zdeňka Rady, přičemž předchozí souhlas k převodu dotčených dobývacích prostor vydal Obvodní báňský úřad v Mostě dne 13. 6. 2001 pod č. j. 2197/01. Dodala, že uvedené bylo potvrzeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2014, č. j. 4 As 40/2014-38.

14. Dále osoba zúčastněná na řízení sdělila, že báňské úřady správně rozhodly, že pro platný převod práv k dobývacím prostorům by musely být splněny tři podmínky, a to že převod se může uskutečnit pouze mezi organizacemi oprávněnými k provádění hornické činnosti, k převodu je nutné vydání předchozího souhlasu obvodního báňského úřadu a převod se musí uskutečnit na základě smlouvy mezi převádějíci organizací a nabyvatelem dobývacího prostoru. Podotkla, že převod dobývacího prostoru je smíšeným institutem soukromoprávní povahy s výraznou veřejnoprávní ingerencí. Samotný převod se uskutečňuje na základě smlouvy o převodu dobývacího prostoru, ale platnost a účinnost převodu práv k dobývacím prostorům dle této smlouvy je podmíněna vydáním předchozího souhlasu správního orgánu. Obvodní báňský úřad tedy nevydává souhlas ke smlouvě o převodu, ale vydává souhlas s vlastním převodem dobývacího prostoru, přičemž žalobkyni takový souhlas nikdy udělen nebyl. Na podporu svého tvrzení odkázala na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 10. 2015, č. j. 15 A 137/2013-123. Osoba zúčastněná na řízení sdělila, že u veřejnoprávních smluv lze aplikovat dle § 170 správního řádu též § 47 OZ, který stanoví, že je-li účinnost smlouvy podmíněna rozhodnutím příslušného orgánu, stává se smlouva účinnou daným rozhodnutím, přičemž návrh k vydání potřebného rozhodnutí je třeba vydat do tří let od uzavření smlouvy, jinak platí, že účastníci od smlouvy odstoupili. Doplnila, že citovaný návrh na vydání potřebného rozhodnutí k převodu dobývacích prostor v uvedené tříleté lhůtě v posuzovaném případě vydán nebyl.
15. Osoba zúčastněná na řízení odmítla žalobní námitku, že dotčené dobývací prostory v současnosti náleží České republice, neboť nebyly smlouvou o prodeji podniku ze dne 15. 1. 1995 ani žádnou jinou smlouvou nikdy privatizovány. Konstatovala, že smlouvou č. 058/1995 o prodeji podniku dle privatizačního zákona nabyly společnosti A. G. Service s.r.o. a Ing. Libor Veselý - Stavební firma Veselý, od Fondu národního majetku České republiky do vlastnictví privatizovaný majetek státního podniku Kamenolom Dobkovičky, jehož součástí byla i předmětná dobývací práva. V rámci převodu podniku tedy došlo k převodu nejen majetku, ale i práv vázících se k převáděnému majetku, včetně práv k dotčeným dobývacím prostorům, a tudíž nebylo při převodu podniku zapotřebí dalších povolení, rozhodnutí či souhlasů. Na podporu svého tvrzení poukázala na závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2007, sp. zn. 32 Odo 199/2005, a ze dne 25. 3. 2008, sp. zn. 32 Cdo 2724/2007. Upozornila na znění § 15a privatizačního zákona, dle něhož při prodeji organizační složky privatizovaného podniku přechází na nabyvatele oprávnění podnikat v rozsahu činnosti organizační složky. Uvedená výjimka platila jeden

rok od uzavření smlouvy o převodu, a tudíž nebylo v daném období nutné žádat příslušný báňský úřad o souhlas dle § 27 odst. 7 horního zákona. Osoba zúčastněná na řízení dodala, že výzám § 27 odst. 7 horního zákona, spočívá v možnosti báňského úřadu prostřednictvím souhlasů kontrolovat, zda organizace, na kterou jsou práva k dobývacímu prostoru převáděna, má oprávnění k provádění hornické činnosti.

16. Dále poukázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2016, sp. zn. 29 Cdo 1376/2014, dle něhož se povolení báňského úřadu dle § 24 odst. 1 a § 27 odst. 7 horního zákona vztahuje toliko k zahájení dobývání, ale není zákonnou podmínkou platnosti či účinnosti smlouvy o převodu dobývacího prostoru.

Posouzení věci soudem

17. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
18. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
19. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Soud předesílá, že těžiště obsáhlé žaloby spočívá ve třech žalobních bodech. Zaprvé, zda je k náležitému převodu dotčených dobývacích prostor zapotřebí předchozí souhlas obvodního báňského úřadu dle § 27 odst. 7 horního zákona. Zadruhé, zda je smlouva o převodu dobývacích prostor smlouvou veřejnoprávní. A zatřetí, obvodní báňský úřad, potažmo žalovaný neměli rozhodovat o tom, že organizací oprávněnou k dobývání dotčených dobývacích prostor je osoba zúčastněná na řízení, jelikož žalobkyně o to ve svém návrhu ze dne 25. 6. 2018 nežádala.
21. V posuzované věci nebylo sporu o skutkovém stavu spočívajícím v tom, že obvodní báňský úřad žádný souhlas s převodem dotčených dobývacích prostor ke smlouvě o převodu dotčených dobývacích prostor ze dne 29. 5. 1997 uzavřené mezi žalobkyní jako nabyvatelkou a společností ČEDIČ Dobkovičky a.s. jako převádějící organizací, neudělil.
22. K žalobní námitce, zda je k náležitému převodu dotčených dobývacích prostor zapotřebí předchozí souhlas obvodního báňského úřadu dle § 27 odst. 7 horního zákona, soud uvádí následující.
23. Dle § 27 odst. 7 horního zákona, ve znění účinném do 21. 11. 2000, platí, že organizace může smluvně převést dobývací prostor na jinou organizaci po předchozím souhlasu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

obvodního báňského úřadu; ustanovení § 24 odst. 6 o tříleté lhůtě pro požádání o povolení hornické činnosti zde platí obdobně. Převedení dobývacího prostoru, doložené stejnopisem smlouvy, oznámí převádějící organizace obvodnímu báňskému úřadu. (zvýraznění doplnil soud.)

24. Dle § 5a horního zákona, ve znění účinném do 21. 11. 2000, platí, že právnické a fyzické osoby, které v rámci podnikatelské činnosti při splnění podmínek stanovených právními předpisy vykonávají vyhledávání, průzkum nebo dobývání výhradních ložisek nebo jinou hornickou činnost, se považují za organizace podle tohoto zákona.
25. V posuzovaném případě žalobkyně namítala, že uvedený souhlas dle § 27 odst. 7 horního zákona má toliko deklaratorní povahu a slouží pouze k zaevidování převodu dobývacích prostor, aniž by byl podmínkou samotného převodu. Takového pojetí souhlasu obvodního báňského úřadu by podstatu pojmu souhlasu naprosto vyprázdnilo a zároveň je v přímém rozporu se zněním § 27 odst. 7 horního zákona.
26. Soud považuje znění první věty části před středníkem § 27 odst. 7 horního zákona za jasné, srozumitelné a bezrozporné. Uvedené ustanovení vyžaduje mj. pro náležité převedení dobývacích prostor z převádějící organizace na nabývací organizaci souhlas obvodního báňského úřadu. Pokud nebyl požadovaný souhlas obvodním báňským úřadem s převodem dotčených dobývacích prostor udělen, k převodu nedošlo. Udělení souhlasu není pouhou formalitou, nýbrž pojistným mechanismem, kterým obvodní báňský úřad stanovuje podmínky převodu, např. povinnost k vytváření finančních rezerv k sanaci a rekultivaci pozemků dotčených těžbou (§ 36 odst. 1 horního zákona) a k vypořádání důlních škod (§ 37a odst. 1 horního zákona), jak vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2015, č. j. 9 As 186/2014-50, odst. 20. (Podrobněji se k podmínkám převodu dobývacích prostor zdejší soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 10. 5. 2017, č. j. 15 A 3/2015-68, na str. 4 a 5). Uvedené námitce spočívající v deklaratorní povaze souhlasu obvodního báňského úřadu s převodem dobývacích prostor tedy soud nepřisvědčil.
27. Následně se soud zabýval žalobní námitkou týkající se povahy smlouvy o převodu dobývacích prostor, neboť žalobkyně namítala její veřejnoprávní povahu, zatímco správní orgány ji považovaly za smlouvu soukromoprávní povahy. Žalobkyně své tvrzení o veřejnoprávní povaze smlouvy o převodu dobývacích prostor podložila závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 22 Cdo 81/2015-244, a usnesení zvláštního senátu ze dne 14. 12. 2017, č. j. Konf 18/2016.
28. Soud konstatuje, že zvláštní senát ve svém usnesení ze dne 14. 12. 2017, č. j. Konf 18/2016, nestanovil, že smlouva o převodu dobývacích prostor je veřejnoprávní povahy, nýbrž toliko konstatoval, že k rozhodování o právech k dobývacím prostorům jsou povolány obvodní báňské úřady, neboť obvodní báňské úřady rozhodují o stanovení, změně či zrušení dobývacího prostoru, a tudíž rozhodují též o právech k dobývacím prostorům, neboť tato práva zakládají, mění či ruší.
29. V žalobkyní uváděném rozsudku ze dne 9. 12. 2015, č. j. 22 Cdo 81/2015-244, Nejvyšší soud mj. uvedl: „*O stanovení, změně a zrušení dobývacího prostoru rozhoduje obvodní báňský úřad správním aktem [§ 27 odst. 1 horního zákona a § 41 odst. 2 písm. a) zákona č. 61/1988*

Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě (dále též jen „zákon o hornické činnosti“)] a jeho rozhodnutím dochází ke vzniku, změně nebo zániku veřejných práv vztahujících se k dobývacímu prostoru. Práva vztahující se k dobývacímu prostoru lze sice smluvně převést na jinou organizaci podle § 27 odst. 7 horního zákona, nicméně k tomuto převodu se vyžaduje předchozí souhlas obvodního báňského úřadu. Jelikož obsahem takové smlouvy je převod veřejných práv vztahujících se k dobývacímu prostoru, které jsou stanoveny v rozhodnutí obvodního báňského úřadu, jedná se o veřejnoprávní smlouvu o převodu nebo způsobu výkonu veřejných subjektivních práv a povinností podle § 162 správního řádu, což výslovně připouští i odborná literatura (k tomu srovnej : Jemelka, L. – Pondělníčková, K. – Bohadlo, D. : Správní řád. Komentář, 4. Vydání, Praha, C. H. Beck, 2013, str. 686; Jemelka, L. – Slováček, J. : Veřejnoprávní smlouvy, Právní rozhledy, 2007, č. 11, str. 398).

30. *Smlouva o převodu dobývacího prostoru podle § 27 odst. 7 horního zákona tak je veřejnoprávní smlouvou ve smyslu § 162 správního řádu, na kterou dopadá působnost správního řádu v části páté. Aplikovatelnost správního řádu do poměrů těchto smluv vyplývá i z § 41 horního zákona, který vymezuje výluky vylučující obecnou aplikovatelnost předpisů o správním řízení pouze v případě řízení podle § 3 odst. 3, § 6, 13, 14, 14a, 14b, 14c a 32a.“ (zvýraznění doplněno soudem.)*
31. Soud však konstatuje, že převažující praxe správních soudů dovodila soukromoprávní povahu smlouvy o převodu dobývacích prostor s výraznými veřejnoprávními prvky.
32. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 4 As 242/2015-38, v odst. 19 uvedl: *„Nad rámec výše uvedeného musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že ustanovení § 27 odst. 7 horního zákona se vztahuje k vlastnímu převodu dobývacího prostoru, nikoli ke smlouvě, jak obsáhle dovozuje stěžovatelka. Obvodní báňský úřad tedy nevydává souhlas ke smlouvě o převodu, která představuje v souladu se soukromoprávní doktrínou titul, na jehož základě dochází ke změně práv a povinností dotčených účastníků. Obvodní báňský úřad tedy vydává souhlas s vlastním převodem dobývacího prostoru, tj. zjednodušeně řečeno, kdo nadále bude oprávněnou organizací ve smyslu horního zákona. Tento převod dobývacího prostoru podle citovaného ustanovení sice může být pouze smluvní, avšak z toho nelze dovozovat, že musí být stanovena přesná posloupnost v podobě souhlasu obvodního báňského úřadu, uzavření vlastní smlouvy a převod dobývacího prostoru. Převod dobývacího prostoru mezi organizacemi sice musí být v časové souvislosti na posledním místě, avšak to nijak nevylučuje, aby byla podána žádost o vyslovení souhlasu s tímto převodem, jehož přílohou bude již uzavřená smlouva o tomto převodu dobývacího prostoru, která bude na udělení tohoto souhlasu patřičným způsobem navázána.“*
33. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 4. 6. 2015, č. j. 9 As 186/2014-50, v odst. 20 uvedl: *„Převod dobývacího prostoru je smíšeným institutem soukromoprávní povahy s výraznou veřejnoprávní ingerencí (§ 27 odst. 7 horního zákona). Samotný převod se uskutečňuje sice na základě smlouvy o převodu dobývacího prostoru, ale uzavření této smlouvy je podmíněno vydáním předchozího souhlasu, ve kterém stanovuje obvodní báňský úřad podmínky k uskutečnění převodu. Jednou z nich je i povinnost k vytváření finančních rezerv k sanaci a rekultivaci pozemků dotčených těžbou (§ 36 odst. 1 horního zákona) a k vypořádání důlních škod (§ 37a odst. 1 horního zákona) podle pravidel platné právní úpravy. Tvorbu finančních rezerv mimo horní zákon upravuje dále i zákon o rezervách. Rozdíl v přístupu obou zákonů k otázce rezerv spočívá v tom, že zatímco smyslem příslušných ustanovení horního*

zákonu je vytváření chráněných finančních prostředků pro odstraňování externalit spojených s těžbou, smyslem zákona o rezervách je vymezení způsobu tvorby a výše rezerv pro účely výpočtu základu daně z příjmů. Polemika stěžovatelky s výroky krajského soudu týkajícími se vztahu mezi oběma předpisy je nerelevantní. Závěry správních orgánů a krajského soudu totiž ob stojí z dále uvedených důvodů.“ (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 83/2014-38.)

34. Soud uvádí, že Nejvyšší správní soud ve svých úvahách o soukromoprávní povaze smlouvy o převodu dobývacích prostor dle § 27 odst. 7 horního zákona na rozdíl od Nejvyššího soudu podrobněji rozebral předmětnou materii a rozlišuje mezi soukromoprávní smlouvou a veřejnoprávním oprávněním k dobývacím prostorám (k němuž je zapotřebí souhlas obvodního báňského úřadu), které je předmětem uvedené soukromoprávní smlouvy, ale nikoliv však její jedinou náležitostí, a proto nelze veřejnoprávní oprávnění plně ztotožňovat se smlouvou a činit z ní tak smlouvu výhradně veřejnoprávní, jak učinil Nejvyšší soud. Soud tedy nepřisvědčil ani této žalobní námitce, neboť se ztotožnil se soukromoprávním pojetím převodu dobývacích prostor s výraznou veřejnoprávní ingerencí, jak jej vymezil ve své judikatuře Nejvyšší správní soud.
35. Dále se soud zabýval námitkou, že obvodní báňský úřad potažmo žalovaný neměli rozhodovat o tom, že organizací oprávněnou k dobývání dotčených dobývacích prostor je osoba zúčastněná na řízení, jelikož žalobkyně o to ve svém návrhu ze dne 25. 6. 2018 nežádala. Zároveň namítla, že osoba zúčastněná na řízení nebyla oprávněná k dobývání dotčených dobývacích prostor, jelikož na počátku převodního řetězce (na jehož konci měla být osoba zúčastněná na řízení) při převodu dotčených dobývacích prostor ze státního podniku Kamenolom Dobkovičky smlouvou o prodeji podniku ze dne 15. 1. 1995 na společnosti A. G. Service s.r.o. a Ing. Libor Veselý - Stavební firma Veselý nebyl dán báňskými úřady souhlas dle § 27 odst. 7 horního zákona. Žalobkyně zdůraznila, že na uvedený převod dotčených dobývacích prostor nebyl aplikovatelný § 15a privatizačního zákona, jak uvedl žalovaný na str. 9 napadeného rozhodnutí, jelikož dobývací prostory jako jiná majetková práva nebyly součástí podniku převáděného smlouvou o převodu podniku ze dne 15. 1. 1995. Dotčené dobývací prostory tak nikdy nebyly smlouvou o prodeji podniku ze dne 15. 1. 1995 ani žádnou jinou smlouvou náležitě privatizovány a náleží stále České republice.
36. Podle § 142 odst. 1 správního řádu správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.
37. K první části námítky soud konstatuje, že není vadou, jestliže obvodní báňský úřad i žalovaný k návrhu žalobkyně ze dne 25. 6. 2018 na určení, že předmětné dobývací prostory náleží žalobkyni s účinností ode dne 29. 7. 1997, současně pozitivně vymezili, že oprávněnou organizací k dotčeným dobývacím prostorám je osoba zúčastněná na řízení, neboť jediné takové pozitivní určení oprávněné organizace bez dalších pochyb a nejistot objasňuje, kdo je oprávněnou organizací ve vztahu k dotčeným dobývacím prostorám, když jí není žalobkyně. Jedná se o úvahu spjatou s návrhem žalobkyně na určení právního vztahu, která objasňuje okolnosti věcně spjaté s návrhem žalobkyně, nikoliv však o vadu, že by správní orgány rozhodovaly nepřípustně nad rámec předmětného návrhu, jak namítala žalobkyně.

38. Podstatou druhé části uvedené námitky je právní otázka, zda při privatizaci majetku státního podniku Kamenolom Dobkovičky od Fondu národního majetku České republiky do vlastnictví společnosti A. G. Service s.r.o. a Ing. Libor Veselý - Stavební firma Veselý byla součástí privatizovaného majetku i dobývací práva k dotčeným dobývacím prostorům dle § 15a privatizačního zákona, ačkoliv k převodu nebyl udělen souhlas příslušným báňským úřadem dle § 27 odst. 7 horního zákona. O skutkovém stavu věci nebylo ve věci sporu.
39. Dle § 15a odst. 1 privatizačního zákona platí, že po dobu jednoho roku od uzavření smlouvy o prodeji majetku privatizovaného podniku nebo o vkladu majetku privatizovaného podniku do obchodní společnosti od vzniku této obchodní společnosti může nabyvatel podnikat v rozsahu, ve kterém k tomu byl oprávněn tento podnik. Při prodeji nebo vkladu organizační složky privatizovaného podniku přechází obdobně na nabyvatele oprávnění podnikat v rozsahu činnosti organizační složky.
40. Soud konstatuje, že uvedené ustanovení mělo zajistit kontinuitu privatizovaných podniků, jejich organizačních složek a majetku při přechodu z centrálně plánované ekonomiky na tržní ekonomiku. Pro tento účel bylo stanoveno přechodné roční období, ve kterém mohl nabyvatel podnikat v nezměněném rozsahu jako původní nabývaný podnik.
41. S ohledem na výše předestřené soud konstatuje, že do rozsahu podnikání dle § 15a odst. 1 privatizačního zákona náležela i dobývací práva k dotčeným dobývacím prostorům dle horního zákona, neboť jejich dispozice podstatným způsobem předurčovala hospodářské fungování a provoz privatizovaného státního podniku Kamenolom Dobkovičky. V posuzovaném případě byl tedy § 15a odst. 1 privatizačního zákona ve vztahu speciality k § 27 odst. 7 horního zákona a souhlas příslušného báňského úřadu tak nebyl v onom privatizačním převodu oprávnění k dotčeným dobývacím prostorům vyžadován. Společnosti A. G. Service s. r. o. a Ing. Libor Veselý - Stavební firma Veselý nabyly dotčené dobývací prostory smlouvou o prodeji podniku ze dne 15. 1. 1995 a v uvedené zákonné lhůtě jednoho roku dle § 15a odst. 1 privatizačního zákona smlouvou o převodu ze dne 6. 4. 1995 převedli dotčené dobývací prostory na společnost ČEDIČ Dobkovičky a. s. Soud tedy nepřisvědčil ani žalobní námitce, že dotčené dobývací prostory nikdy nebyly náležitě privatizovány a doposud náleží České republice.
42. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
43. Současně soud dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.
44. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly, a ani právo na náhradu řízení neuplatnila (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 22. června 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu